

SRL Lounais-Suomi palkitsee liiton juhluvuonna alueelta henkilöitä, jotka ovat merkittävästi edistäneet ratsastusurheilua. Helmikuussa palkitaan pitkään ja aktiivisesti koulutuomarina toiminut Marita Törnroth.

Kuva 1: Marita palkittiin mm. pitkästä urasta kouluratsastustuomarina.

HAASTAVA ALKU JA ENSIMMÄINEN HEVONEN

Marita Törnroth löysi hevoset ja ratsastuksen vasta aikuisiällä. Kun hänen tyttärensä, kouluratsastaja Jeanne-Marie "Sanna" Törnroth-Koivuniemi aloitti 9-vuotiaana ratsastuksen Hoggaisissa Paraisilla, erehtyi Maritakin ostamaan kymppikortin.

- Se oli ihan hirveää! Halusin ensimmäisen tunnin jälkeen lopettaa, koska pelkäsin niin paljon. Sanna oli kuitenkin sitä mieltä, että rahoja ei heitetä hukkaan. Viimeisellä kerralla sitten jopa laukkasin. Jan-Peter "Pette" Sandbacka oli erinomainen opettaja. Hän puhui muutaman naisen ympäri ja perustimme tätiryhmän. Kaikki ryhmän jäsenet ovat edelleen tavalla tai toisella mukana ratsastuksessa.

Ensimmäinen hevonen, Manolito, ostettiin vuonna -79, kun ratsastuskoulu lopetettiin. Maritakin ratsasti ruunalla aktiivisesti mutta Sanna hoiti kisaamisen.

- Sanna kisasi sillä Helppo A-tasolla ja voitti aina. Hänellä on ollut siitä lähtien hevosia, mutta Manoliton lisäksi minulla on ollut vain Royal Sil. Ostimme sen pikkuvarsana Sanna Silvolta. Ympyrä on sikäli sulkeutunut, että Royal Sil asuu nykyään Hoggaisissa.

Kuva 2: Sanna Törnroth-Koivuniemi ja Manolito

Kuva 3: Marita ja Manolito

Kuva 4: Sanna Törnroth-Koivuniemi ja Royal Sil

KOULUTUOMARIKSI

Sanna kisasi välillä esteitä jopa 140cm-tasolla, Marita sen sijaan kiinnostui kouluratsastuksesta vahvasti jo Hoggaisissa.

- Katsoin mielelläni tunteja ja Pette selitti minulle mihin piti kiinnittää huomiota. Hän myös kehotti minua hakeutumaan koulutuomarikurssille, vuosi oli -78 tai -79. Kurssi oli Ypäjällä vanhassa koulussa ja kouluttajina siellä olivat Pertti Paloheimo ja Kari Launo. Paloheimon lisäksi esikuvanani on ollut Marja Kivioja.

Koulutuomarioikeuksia Marita ei hankkinut turhaan, sillä 30 vuoden aikana hän kiersi ahkerasti kisoja.

- Olen yrittänyt mennä kaikkialle mihin on pyydetty. Välillä on tuomaroitu 30 asteen pakkasessakin eikä arvostelulaji ole aina helppo. Tuomariura on kuitenkin antanut minulle paljon. Erityisellä lämmöllä muistelen Ypäjän kisaviikkoja. Majoituin Härkätalliin ainoana naisena. Miestuomareiden vaimot pyysivät, että huolehtisin etteivät heidän miehensä söisi makkaraa kisaviikon aikana niin paljon. Mutta kyllä he söivät, Marita nauraa.

Vuonna 2003-2004 Marita sai III-koulutuomarioikeudet.

- Istuin ennen sitä usein kokeneempien koulutuomareiden takapenkillä kisoissa. Olen myös käynyt paljon ulkomailla, esimerkiksi Windsorissa, katsomassa kilpailuja. Tein niissä omaa arvostelua harjoitusmielessä yleisöstä. Harmitti, kun jouduin 70-vuotiaana luopumaan tuomarioikeuksista. Olin eläkkeellä ja minulla olisi ollut tuomaritehtäviin aikaa. Lisäksi olin saanut vuosien aikana tarvittavaa varmuutta. Enää en koulukisoissa juuri käy, mutta Sannan uraa seuraan toki tarkasti.

Kuva 5: Marita arvioimassa Windsorissa ratsukoita harjoitusmielessä

VALJAKKOAJOA JA ORGANISAATIOTYÖTÄ

Maritalla on myös valjakkoajon koulutuumarioikeudet.

- Olavi Vainikainen houkutteli minut heidän mukaansa Puolaan katsomaan valjakkoajon MM-kisoja. Onneksi läksin, sillä valjakkoajo on hieno laji! Vuonna 2003 olin Ruotsissa Strömsholmassa valjakkoajon koulutuumarikurssilla ja vuonna 2010 vastaavalla kurssilla Flyingessä. Minulla on vieläkin voimassa oleva valjakkoajon koulutuumarioikeus ja kalenteriin on taas ensi kesällä merkitty muutamat tuomaritehtävät.

Maritalla on myös hiukan kokemusta valjakkoajosta kuskin penkiltä.

- Olimme Suvannon Tuiren kanssa neljän päivän valjakkoajokurssilla Hessi-tallilla. Kurssin lopuksi ajoin kouluradan ja suoritin valjakkomerkin Heidi Sindan Vahdon kanssa.

Ratsastuksen organisaatiotyökään ei ole Maritalle vierasta. Hän on ollut TR:n hallituksessa ja järjestämässä Artukaisissa mm. PM-kilpailuja.

- Olin PM-kisoissa koulupuolen kilpailunjohtaja ja vastasin TR:n hallituksessa palkinnoista. Kisoja oli paljon, joten puuhaakin riitti. Aluejaostossakin olin n. 8 vuotta, vastuualueenani oli kouluratsastus. Nykyään olen KAURA:n kunniajäsen.

HAASTEITA JA HIEENOJA MUISTOJA

Marita on ratsastanut aikanaan paljon.

- Ratsastin Manolitoakin päivittäin silloin, kun Sanna läksi kirjoitusten jälkeen vuodeksi Saksaan. Olimme Hoggasten porukalla Portugalissa ja Marokossa ratsastusmatkoilla. Siellä ei tosiaankaan kävelty! Laukkasimme pitkin rantaa ja vetäjän ohi ei saanut mennä. Jos vauhti kiihtyi liiaksi käskettiin ohjata hevonen veteen. Ratsastuksen lopetin 15 vuotta sitten ja se on oikeastaan harmittanut. Uudelleen aloittaminen on tässä iässä jo hankalampaa. Siihen asti ratsastin Sannan hevosilla.

Maritalla on monta hienoa muistoa hevosialalta, mutta toki mukaan mahtuu niitä ikävämpiäkin.

- Sannan ykköshevosen, David Cool Heartin, menetys oli meille kova paikka. Se oli hieno ja kaikin tavoin ongelmaton ruuna, ei kytännyt ja oli energinen. Silloin ajattelin, että miten tästä oikein selvitään. Sanna harkitsi tallipidon lopettamistakin.

Onneksi tallinpito kuitenkin jatkuu, sillä vierailut Sannan tallilla Piikkiössä pari kertaa viikossa ovat Maritalle tärkeitä.

- Tulen tänne maaseudulle rauhoittumaan ja aistimaan luonnon rauhaa. Nykyään olen lähinnä lastauksessa takapuomivastaavana. Se sujuu jo aika hyvin, Marita nauraa.
- Ratsastuksen lisäksi minua kiinnostavat hirveästi myös muut lajit. Seuraan 96 -vuotiaan äitini kanssa mm. ampumahiihtoa, maastohiihtoa ja laskettelua. Intohimo urheiluun kulkee meillä suvussa.

Kuva 6: Marita ja Carlo